

De Laatste der Mohikanen

van James Fenimore Cooper (1799 - 1851)
verscheen oorspronkelijk als *The Last of the Mohicans* in 1826.

Van de Nederlandse vertaling zijn in de loop der tijd tientallen versies verschenen bij evenzovele uitgevers. De stichting heeft de hand weten te leggen op een unieke editie van voor de Tweede Wereldoorlog, echter zonder vermelding van uitgeverij of jaar van uitgave. De voornaam van de auteur ontbreekt, maar de vertaling is van de hand van ene P.J. de Ridder. We hebben ook niet kunnen achterhalen wie verantwoordelijk is voor de prachtige full color illustraties, die in het boek zijn opgenomen.

Taalaanpassingen: Wijnand C. van de Meeberg
Technische realisatie: GigaBoek.nl

De Laatste der Mohikanen
is in 2024 opnieuw uitgegeven onder auspiciën van

Stichting De Laatste der Mohikanen
boeken die bekliven

www.delaatstedermohikanen.nl

De Laatste der Mohikanen

Promoot literair werelderfgoed en stimuleert de leeshonger

Bezoek de site:
elke week verschijnen er nieuwe 'oude' titels.

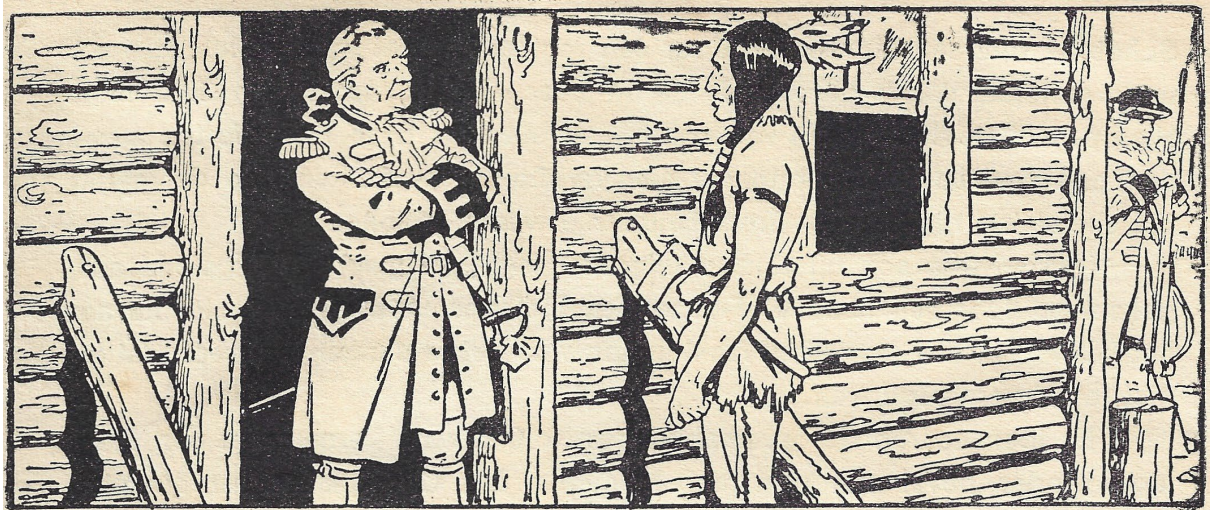
ISBN 978908548769

FENIMORE COOPER

DE LAATSTE
DER MOHIKANEN

Nederlandse tekst van P. J. De Ridder
(Nieuwe Spelling)

HOOFDSTUK I

Een der grootste moeilijkheden, die de Engelsen en Fransen ondervonden bij de oorlogen die zij in hun koloniën in Amerika voerden, was wel dat hun troepen veelal uitgestrekte, dichte wouden, brede rivieren en woeste gebergten moesten passeren, om tot een treffen met de vijand te komen. De geharde kolonisten en de Europese soldaten, van de overkant van de Oceaan aangevoerd, wedijverden echter in geduld en volharding met de inheemse krijgers, de Roodhuiden, om alle moeilijkheden te overwinnen en tot een treffen met de tegenstander te komen.

Het bloedigst werd in deze oorlogen wel gestreden in het gebied tussen de bronnen van de Hudson-rivier en de aangrenzende meren, waar de natuur de strijdende partijen in staat stelde op vrij gemakkelijke wijze met elkaar in aanraking te komen. Hier strekt zich langs de grenzen van Canada tot de staat New York het grote Champlain-Meer uit, in het zuiden gevoed door het George-Meer. Aan deze zijde grensde het aan een uitgestrekte vlakte, waar een weg begon naar de Hudson, die daar bevaarbaar werd.

Ter verdediging van deze, ongeveer vijf mijlen lange weg, hadden de Engelsen twee forten gebouwd: Fort William-Henry, onder bevel van de Schotse veteraan Munro, dat door één regiment bezet was, en Fort Edward, waar generaal Webb het bevel voerde over een garnizoen van 5000 man. Hierop richtten de Fransen vooral hun aanvallen en deze beide forten waren dan ook herhaaldelijk het toneel van verbitterde gevechten, die de laatste tijd veelal ten nadele van Groot-Brittannië waren verlopen.

In 1755 was een uitstekend uitgerust leger, zojuist uit Engeland aangekomen, door een handvol Fransen en Indianen verslagen en slechts aan het beleid van de jeugdige Washington was het te danken geweest dat het niet totaal vernietigd was.

En toen daarop de bevelhebber van Fort Edward vernam dat een Frans leger onder bevel van generaal Montcalm het Champlain-Meer overstak, kreeg de Indiaanse koerier, die dit bericht overbracht, terstond opdracht zich naar fort William-Henry te haasten en de commandant aldaar te verzoeken hem met versterkingen te hulp te snellen. Generaal Webb

gaf aan dit verzoek terstond gehoor en beval, dat de volgende morgen een afdeling van 1500 der beste soldaten gereed moest staan om naar het bedreigde fort te marcheren. Aldus geschiedde en bij het aanbreken van de dag trok een uitstekend uitgeruste colonne onder tromgeroffel en trompetgeschal het fort uit, terwijl de achterblijvenden hun makkers nazagen, die in de stralende ochtendzon wegmarcheerden en ten slotte in de verte in het groen der bossen verdwenen.

Nog waren de laatste geluiden van de vertrekkende troep niet weggestorven, toen zes paarden voor het blokhuis van de generaal erop wezen dat ook nog anderen op het punt stonden het fort te verlaten, onder wie zich, naar uit de harnachementen* der paarden bleek, twee dames moesten bevinden. Een derde paard droeg de uitrusting en wapens van een stafofficier. De drie andere waren, te oordelen naar het eenvoudige tuig en de valiezen, waarmee zij bepakt waren, bestemd voor de bedienden, die enkele meters verder op de bevelen van hun meester stonden te wachten.

Dit ongewone schouwspel had natuurlijk nieuwsgierigen aangelokt, die zich echter op een eerbiedige afstand van het huis hielden. Onder deze kijkers viel terstond een man in het oog, die minder nieuwsgierig dan de anderen naar de voorbereidselen voor dit vertrek keek en dus blijkbaar meer op de hoogte was van het doel der te ondernemen reis.

Zonder er nu bepaald afstotend uit te zien, had deze man toch ook evenmin iets innemends. Zijn lengte was boven het middelmatige en toch leek hij klein wanneer hij ging zitten. Hij had een groot hoofd, smalle schouders, lange armen en kleine, bijna fijne handen. Zijn benen waren onwaarschijnlijk mager, van een buitengewone lengte en eindigden in heel grote voeten. Zijn schel gekleurde, niet bij elkaar passende kleren maakten zijn merkwaardig uiterlijk nog opvallender.

Zijn jas, waarboven de lange, magere hals uitstak, was hemelsblauw; zijn spillebenen staken in een nauwe gele Nankingbroek, onder de knieën dichtgebonden met linten, die eens wit geweest waren; hij droeg lange katoenen kousen en één van zijn schoenen was voorzien van een zilveren spoor. Uit zijn gebloemd zijden vest, waarvan de zakken met verschoten zwaar zilvergalon waren afgezet, stak een soort fluit.

Alles en alles leek de man de verpersoonlijkte goedmoedigheid en slechts zijn hoed met brede, opgeslagen randen, zoals toenmaals geestelijken droegen, gaf zijn verschijning iets waardigs.

Terwijl de andere toeschouwers bleven waar zij stonden, stapte onze man op de bedienden toe en gaf enkele opmerkingen over de paarden ten beste.

'Het voorste paard,' zei hij met zachte, welluidende stem, 'komt stellig niet uit deze streek, maar van Rhode Island, waar ik er veel zo gezien heb. In elk geval heb ik nooit een dier gezien dat zo herinnert aan het krijgspaard uit de Heilige Schrift. Zijn hoeven slaan de grond, stoutmoedig werpt het zich vooruit en gaat het de gewapende mannen voor. Je zou bijna zeggen dat het paardenras van Israël tot op onze dagen in stand gebleven is, nietwaar, vriend?'

Daar hij op deze merkwaardige woorden geen antwoord kreeg, wendde hij zich naar de zwijgende gestalte, tot welke hij zich toevallig gericht had en hierbij bleef zijn blik rusten op de Indiaanse koerier die de vorige avond het slechte bericht van Fort William-Henry gebracht had.

Onverschillig voor de drukte om hem heen stond deze daar, somber en woest van

uiterlijk, gewapend met mes en tomahawk. De kleuren waarmee zijn gezicht beschilderd was, waren dooreengelopen en dit gaf zijn reeds woest voorkomen iets afschrikwekkends.

Zijn scherpe, fonkelende ogen ontmoetten een ogenblik de blikken van de man, die hem aangesproken had en wendden zich toen terstond, zonder verdere bedoeling dan wel uit minachting, naar de verre horizon.

Nu werd de nieuwsgierigheid van de merkwaardige blanke echter door iets anders opgewekt. Enige beweging onder de toeschouwers wees op de nadering van de personen die het reisgezelschap zouden uitmaken en toen dit inderdaad het geval bleek begaf hij zich naar een kleine, magere merrie, die op korte afstand kalm met haar veulen naast zich stond te grazen

Twee jonge meisjes begaven zich, vergezeld van een jeugdig officier, naar de paarden. Beiden waren knap van gezicht en figuur. De jongste was blond en had heldere blauwe ogen. Het andere meisje, dat er vier of vijf jaar ouder uitzag, was donker van haar en iets voller van gestalte.

De officier hielp beide meisjes opstijgen en zwaaide zich vervolgens met een soepele beweging in het zadel van zijn eigen ros. Nu groette het drietal generaal Webb, die hoffelijk in de deur van zijn blokhuis stond te wachten tot zij vertrokken waren en wendde de hoofden der paarden naar de noordelijke poort van het kamp. Geen van hen sprak een woord, maar toen de koerier langs de jongste der beide meisjes heengleed, om het gezelschap de weg te wijzen, slaakte deze een lichte kreet van verbazing. Haar reisgenote wist zich beter te beheersen, maar toch lag er ook verrassing en afschuw in de blik die zij op de Roodhuid wierp.

HOOFDSTUK II

Het jongste meisje wist zich spoedig te vermannen en vroeg de officier: 'Krijgen we iets dergelijks dikwijls in het bos te zien, Heyward, en is deze Rode Broeder speciaal uitgekozen om ons te vermaken?'

'Deze is een koerier van het leger,' antwoordde majoor Duncan Heyward, 'en hij heeft aangeboden ons langs een weinig bekend pad naar Fort William-Henry te geleiden, zodat we daar in kortere tijd zijn dan wanneer we met de colonne meegegaan waren.'

'Ik heb niets met hem op, maar als jij hem vertrouwt...'

'Anders had ik jou en je zuster toch niet aan hem toevertrouwd, Alice. Ik ken hem al een hele tijd. Door een merkwaardig toeval is hij bij ons gekomen - je vader was daar ook bij aanwezig - en hij is toen hardhandig aangepakt. Maar dat is voorbij en tegenwoordig is hij onze vriend.'

'Nu ik weet dat hij de vijand van mijn vader geweest is, bevalt hij me nog minder!' riep het meisje, nu werkelijk verschrikt, uit. 'En hij heeft zijn mond nog niet opgedaan!'

'Al vroeg ik hem ook iets, hij zou toch geen antwoord geven. Hij doet alsof hij geen Engels verstaat of hij verwaardigt zich niet te spreken.'

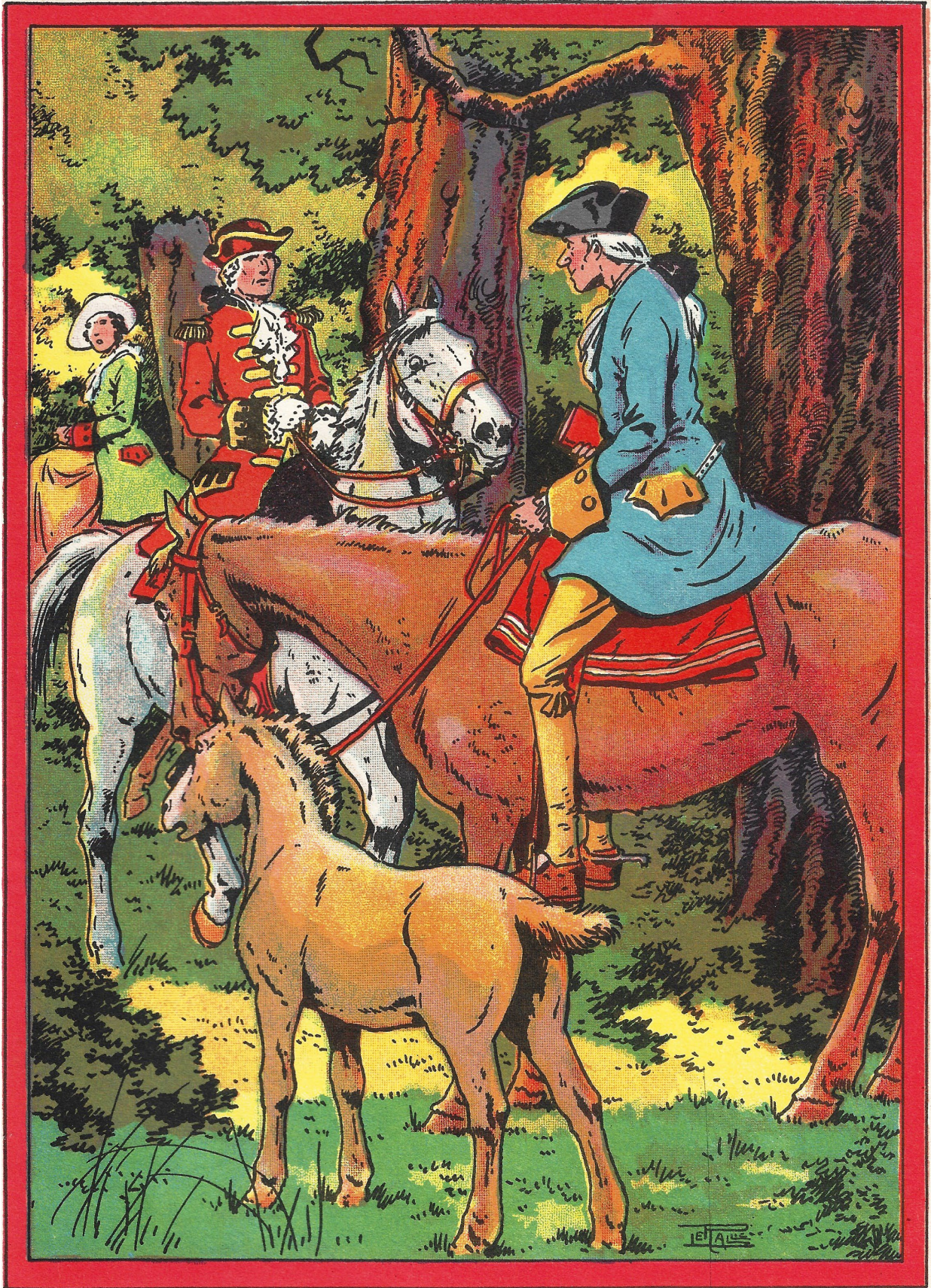
Nu wees de Indiaan met de vinger op een smal, donker pad in het dichte struikgewas langs de militaire weg, zo smal dat het slechts voor één paard ruimte bood.

'Hier moeten we langs,' zei de majoor tot de beide meisjes.

'Wat denk jij ervan, Cora?' vroeg Alice haar zuster. 'Als we de troep inhaalden, zou de tocht misschien niet zo aangenaam maar wel veiliger zijn, dunkt me.'

'Dat kan ik niet met je eens zijn,' meende majoor Heyward. 'De weg die onze colonne volgt, is bekend en het zou me niet verbazen als zij nu al omzwermd werd door vijandige Indianen. Niemand daarentegen vermoedt dat wij hierlangs trekken.'

Nu aarzelde Alice niet langer; ze stuurde haar paard achter de Indiaan het pad op, gevolgd door haar zuster en de majoor, terwijl de knechten het spoor van het detachement

volgden, zulks, naar Heyward zei, op raad van de gids, die vreesde dat anders de talrijke sporen op het bospad de aandacht van marauderende* Canadese Indianen zouden trekken. Naarmate het gezelschap verder van de grote weg kwam, werd het geboomte hoger en het pad gemakkelijker te volgen. Plotseling hoorden zij het kraken van takken achter zich en omziend ontdekten zij tussen de stammen een veulen, op enige afstand gevolgd door het vreemde personage dat wij hierboven beschreven en nu zijn merrie bereed. De reizigers hadden hem bij hun vertrek niet opgemerkt en zoals hij nu te paard zat was zijn gestalte bijna nog merkwaardiger dan wanneer hij stond.

Heyward tuurde eerst scherp en nors in de richting van de naderende ruiter, maar toen deze wat dichterbij gekomen was, verscheen er een glimlach om de mond van de majoor. En noch Cora, noch Alice wist haar gezicht in de plooi te houden toen de vreemde dicht bij hen de teugels inhield.

'Zoekt u hier iemand?' vroeg Heyward. 'U brengt ons toch geen slechte tijding?'

'Zeker,' antwoordde de vreemde - en het was de anderen een raadsel op welke vraag hij nu eigenlijk antwoordde. Toen vervolgde hij: 'Ik heb gehoord dat u naar Fort William-Henry gaat en aangezien ik ook daarheen op weg ben, dacht ik dat het misschien voor ons allen prettig zou wezen in goed gezelschap te zijn.'

'Als u naar het George-Meer wilt,' antwoordde Heyward uit de hoogte, 'rijdt u verkeerd, want de weg daarheen ligt achter u.'

'Dat weet ik,' antwoordde de vreemde, door deze koele ontvangst niet uit het veld geslagen, 'want ik ben een week op Fort Edward geweest en heb natuurlijk naar de weg gevraagd. Stom zou ik in mijn beroep niet kunnen zijn. Maar het past iemand van mijn stand niet zich te veel af te geven met hen die hij onderrichten moet en daarom volg ik niet de weg van het detachement. En daar u de weg wel zult weten, heb ik besloten u te vergezellen!'

'Dat lijkt me wat eenzijdig en overijld gesproken!' meende Heyward, die niet wist of hij moest lachen of boos worden. 'Maar wat is uw beroep eigenlijk? Meester op de wapenen?'

'Geen sprake van!' was het antwoord. 'Mijn roeping is het zingen der psalmen en het onderrichten in de kerkzang.'

'Laat hem met ons meegaan, Heyward, dan hebben we onderweg nog wat afwisseling!' riep Alice uit en voegde hieraan wat zachter toe: 'Wie weet of hij ook niet van nut kan zijn als er eens iets mocht gebeuren!'

'Als ik daar bang voor was, Alice, denk je dan dat ik jullie dit pad zou laten volgen?'

'Nee, maar hij lijkt me een merkwaardige man toe,' zei nu het meisje en liet haar woorden van een vriendelijk-overredende blik vergezeld gaan .

De jonge majoor aarzelde nu niet langer, maar gaf de vreemde toestemming zich bij het gezelschap aan te sluiten, waarop hij zijn paard de sporen gaf en zich bij Cora voegde.

'Ik ben blij u te ontmoeten!' zei Alice tot de vreemde. 'Mijn ouders vinden dat ik geen slechte stem heb en we zouden onderweg iets kunnen zingen om de tijd te korten.'

'Het zingen,' antwoordde de zangmeester, 'verfrist lichaam en geest. Maar om een melodieuze geheel te krijgen, hebben we toch vier stemmen nodig. U schijnt me een mooie sopraan te hebben en ik heb een tenorstem, maar we missen een alt en een bas. Misschien kan die officier de baspartij zingen, te oordelen naar de sterf waarmee hij me aansprak.'

'U moet niet te snel op bedrieglijke schijn afgaan,' merkte het jonge meisje glim-

lachend op. 'Want al kan majoor Heyward zijn stem onder gegeven omstandigheden een basgeluid geven, ik geloof eerder dat hij een hoge tenor heeft.'

'Weet u ook of hij goed kerkgezangen kan zingen?' vroeg de ander naïef.

Alice barstte in een hartelijk lachen uit, maar bedwong zich spoedig en antwoordde: 'Ik denk dat hij alleen wereldse liederen kent; een militair heeft niet veel gelegenheid andere te leren.'

'Ook de stem is de mens gegeven om haar te gebruiken, niet om haar te misbruiken. Al wijd ik me ook, evenals koning David, van mijn jeugd af aan de muziek, nooit is er een werelds lied over mijn lippen gekomen!'

'Hebt u zich altijd tot de gewijde muziek bepaald?'

'Ja. De psalmen van David overtreffen zowel wat woorden als wat muziek betreft alle andere gezangen. En ik draag dan ook altijd zorg een exemplaar bij me te hebben.'

Met deze woorden zette hij een bril met ijzeren montuur op de neus, haalde een boekje uit zijn zak en opende dit plechtig. Vervolgens zette hij zonder verder nog iets te zeggen de fluit aan de mond om de juiste toonhoogte te vinden en hief met melodieuze stem een psalm aan, waarbij hij met de rechterhand de maat sloeg. Het was denkkelijk wel de eerste keer dat een dergelijk lied in deze bossen weerklonk.

Ook de anderen hoorden natuurlijk de zingende ruiter en de Indiaanse gids mompelde enkele woorden tot Heyward, die nu haastig op de onbekende toe reed.

'Al lopen we ook geen gevaar,' zei hij, 'toch is het verstandiger zo min mogelijk gedruis in deze omgeving te maken. Het spijt me, Alice, maar ik moet mijnheer dus verzoeken zijn gezang voor een passender gelegenheid te bewaren.'

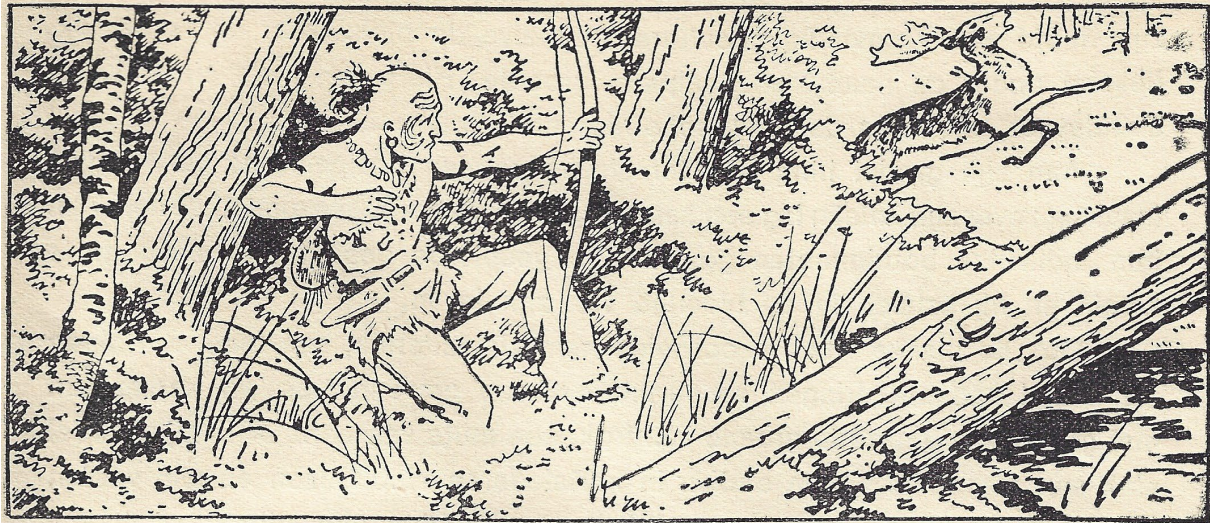
'Het spijt me werkelijk dat jij met je bas de tenor van onze nieuwe reisgenoot het zwijgen komt opleggen.'

'Wat je daar over mijn bas zegt, raakt me niet, maar jouw veiligheid en die van Cora zijn me meer waard dan het mooiste concert.'

Hij zweeg, wierp een snelle blik op een naburig bosje struikgewas en keek vervolgens wantrouwend in de richting van de Indiaanse gids, die met flinke pas en onverstoorbare ernst zijn weg vervolgde.

De jonge majoor glimlachte na enkele ogenblikken echter om zijn argwaan.

Hij had gemeend tussen de struiken de fonkelende ogen van een loerende Roodhuid opgemerkt te hebben. Evenwel had hij zich niet vergist, want toen het gezelschap voorbij was, weken de takken uiteen en verscheen een man. De woeste hartstochten die zich op zijn getatoeëerd gezicht weerspiegelden, gaven hem een schrikwekkend uiterlijk. De Indiaan staarde de geen kwaad vermoedende reizigers na en zijn somber gezicht begon van vreugde te stralen toen hij hen de koers zag volgen die hen aan zijn wraak zou overleveren.

HOOFDSTUK III

Wij zullen nu Heyward en zijn gezelschap voorlopig hun weg laten vervolgen en ons begeven naar een enkele mijlen meer oostelijk gelegen plaats.

Hier, aan de oever van de smalle maar snelstromonde Glenn, bevonden zich, een uur gaans van het fort van generaal Webb verwijderd, twee mannen die op een derde, dan wel op een of ander voorval schenen te wachten.

Het dichte woud was stil op deze julidag, een stilte die slechts verbroken werd door het op gedempte toon gevoerde gesprek der beide mannen, het geklop van de groene specht en het zachte kabbelen van het voortschietende water.

Een van het tweetal had de koperkleurige huid en de kledij van de Indiaan. De andere man was weliswaar in grove kleren gehuld en wel was zijn gerimpelde huid bruin verweerd, maar toch was hij onmiskenbaar van Europeese afstamming.

De eerstgenoemde zat op het uiteinde van een omgevallen boomstam, in een houding die hem veroorloofde zijn woorden met kalme, maar duidelijke gebaren te onderstrepen, zoals de Indianen dat bij hun gesprekken gaarne doen. Op zijn borst was van zwarte en witte verf een doodskop geschilderd, zijn hoofd was zorgvuldig geschoren, behalve de plek waar de lange lok, bekend onder de naam van scalplok, groeide. Hierin stak als sieraad een arendsveer, die over de linkerschouder afhing.

Aan zijn gordel hing een tomahawk en een scalpeermes van Engels maaksel; over zijn knieën lag een karabijn, zoals de Europese machthebbers aan hun Indiaanse bondgenoten gaven. Zijn gespierde gestalte wees op grote kracht en hij scheen in de bloeitijd van zijn leven.

Ook de blanke was, te oordelen naar zijn uiterlijk, een man die sinds zijn jeugd aan ontberingen en vermoeienissen gewend was. Hij droeg een met gele franje afgezette groene jachttrok, een muts van bont en in zijn gordel stak een mes. Zijn benen staken in hertslederen slobkousen en zijn voeten in mocassins. Een weitas en kruithoorn voltooiden zijn uitrusting, terwijl zijn buks met lange loop, het gevaarlijkste der toenmalige vuurwapens, tegen een

boom stond. Hij had kleine, levendige ogen, die steeds onrustig heen en weer zwierven, maar toch Jag er een trek van ruwe eerlijkheid op zijn gebruid gezicht.

'Uw geschiedenis pleit in mijn voordeel, Chingachgook!' zei hij in het Indiaans. 'Uw voorvaderen kwamen uit het land waar de zon ondergaat, vochten met de hier wonende volken en veroverden hun land. De mijne kwamen uit het oosten over de zee en hebben u behandelD zoals gij tevoren uw tegenstanders behandelde.'

'Mijn vaderen streden man tegen man,' antwoordde de Indiaan. 'Is er geen verschil, Valkoog, tussen onze pijlen en de loden kogels waarmee gij doodt?'

'Er ligt wel iets waars in uw woorden, maar pijlen met stenen punten zijn goed beschouwd toch even moorddadig als loden kogels. Ik wil gaarne toegeven dat mijn landgenoten niet zonder ernstige fouten zijn en er gebruiken op nahouden die geen rechtschapen man kan goedkeuren Maar vertel me eens, Chingachgook, hoe leefden uw voorvaderen vóórdat de eerste bleekgezichten van de overkant van de oceaan gekomen waren?'

Op plechtige toon antwoordde de Roodhuid: 'Luister, Valkoog, en uw oren zullen geen leugens vernemen. Dit is hetgeen mijn vader mij vertelde van de daden der Mohikanen: de eerste bleekgezichten die in een grote kano bij ons kwamen, spraken geen Engels en in die tijd waren wij gelukkig: de rivier gaf ons vis, het bos herten en de lucht gevogelte. Wij hadden vrouwen, die onze kinderen opvoedden, wij aanbaden de Grote Geest en onze vijanden, de Maquas, waren teruggedrongen. De Hollanders brachten mijn volk vuurwater en de Mohikanen dronken hiervan heel veel. Toen waren wij verloren; voet voor voet verloren wij onze geboortegrond - zodat ten slotte ik, die een opperhoofd ben, zelfs de graven van mijn vaderen nooit bezocht heb en de zon nooit anders dan door de bomen heb zien schijnen!'

'Vele zomers geleden zijn er immers verscheidenen van uw volk naar het land van de Delaware getrokken, Chingachgook? Wat is er van hen geworden?'

'Zij zijn gevallen, evenals de bladeren van die zomers. Al de leden van mijn stam zijn naar het land der geesten gegaan. Ik ben nu op het hoogtepunt van mijn leven en wanneer mijn zoon Uncas in mijn voetstappen zal treden, zal hij de laatste der Mohikanen zijn.'

'Hier is Uncas!' zei een derde stem, zacht en welluidend. 'Wie spreekt over hem?' De jager greep zijn karabijn, maar de Roodhuid bleef onbeweeglijk.

Een ogenblik later dook een jonge krijger tussen hen op en ging aan de rivieroever zitten. De vader toonde geen spoor van verrassing en de eerste ogenblikken werd geen woord tussen hen gewisseld, want geen van beiden wilde kinderlijk ongeduld of vrouwelijke nieuwsgierigheid tonen. Ook de blanke zweeg. Ten laatste wendde Chingachgook zich tot zijn zoon en zei: 'Durven de Maquas de indruk van hun mocassins in deze bossen achter te laten?'

'Ik heb hun sporen gevolgd,' was het antwoord, 'en zij zijn zo talrijk als de vingers van mijn beide handen, maar zij houden zich verborgen.'

'Natuurlijk zijn zij op een roof- en scalpeertocht!' zei Valkoog. 'Spionnen van Montcalm, uitgezonden om de weg te vinden die de Engelsen volgen.'

'Juist!' zei Chingachgook. 'Maar morgen zullen we onze vijanden laten zien dat wij mannen zijn! Nu zullen we eerst eten.'

'Best, maar dan moet je iets te eten hebben. Hé - kijk daar eens, het mooiste gewei dat ik sinds tijden gezien heb. Wedden, Uncas, dat ik dat hert precies tussen de ogen tref?'

'Onmogelijk!' antwoordde de jonge Roodhuid, 'het laat alleen maar de top van zijn gewei zien!'

'Alsof een jager niet weet waar dan de rest van het dier is!' zei Valkoog, de schouders ophalend. Hij wilde aanleggen, toen Chingachgook zijn arm omlaag duwde met de woorden: 'Wilt ge de Maquas hierheen halen, Valkoog?'

'Ge hebt gelijk,' antwoordde de blanke. 'Ik laat 't hert aan jouw pijlen over, Uncas.'

Terstond sloop Uncas onhoorbaar in de richting van het hert en schoot, op korte afstand van het struikgewas gekomen, een pijl af, die het dier dodelijk gewond deed neerstorten.

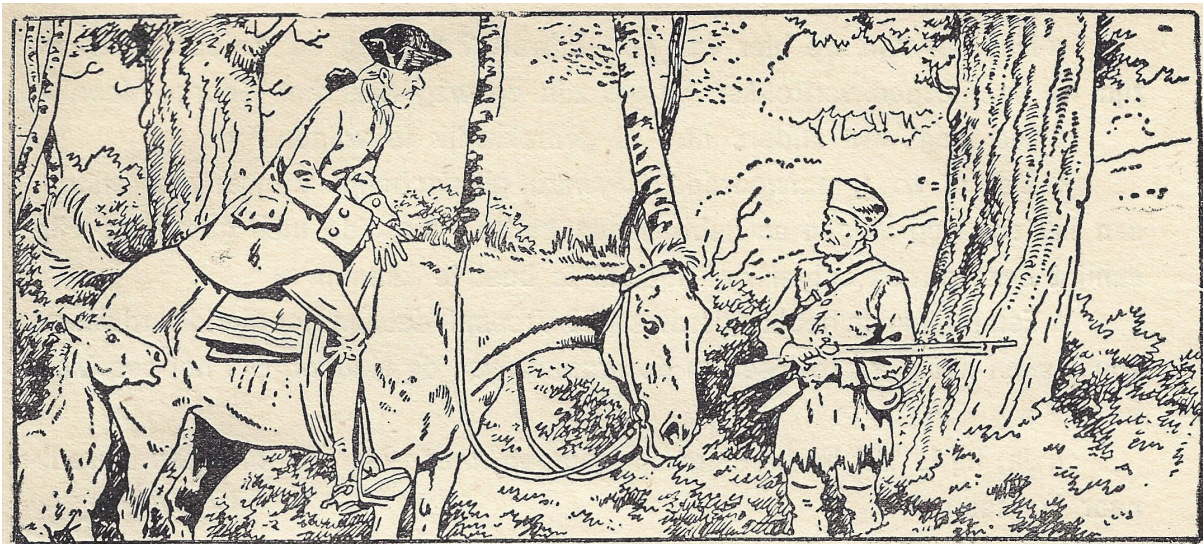
Plotseling bukte Chingachgook zich diep en legde het oor tegen de grond.

'Stil!' riep hij zacht, 'ik hoor iets!'

'Dat zijn natuurlijk andere herten, of wolven, die op de reuk van mogelijke prooi afkomen!' meende Valkoog.

'Neen, het zijn paarden van bleekgezichten!' antwoordde de Roodhuid; hij richtte zich bedaard op en hernam zijn vorige houding op de boomstronk. 'Valkoog, het zijn uw broeders; gij moet met hen spreken!'

'Best. Maar ik zie niets en ik hoor evenmin wat - geen mens en geen dier... Maar daar verneem ik toch iets, of is het 't ruisen van het water...? Neen, 't is het kraken van dode takken en nu hoor ik het gestamp van hoeven op de bosgrond. Daar zijn ze! De hemel beware hen voor de Irokezen!'

HOOFDSTUK IV

Nauwelijks had Valkoog dit gezegd of daar verscheen de groep ruiters die de Indiaan had horen naderen.

'Wie daar?' riep de blanke jager en legde zijn karabijn, gereed voor de aanslag, over de linkerarm.

'Christenen, dienaren der wet en van de koning,' antwoordde de voorste ruiter. 'Wij zijn sinds zonsopgang onderweg, hebben al die tijd niets gegeten on zijn doodmoe.'

'En nu bent u zeker verdwaald?'

'Zo is het, we zijn totaal afhankelijk van onze gids. Weet u misschien of we ver van Fort William-Henry af zijn?'

'Fort William-Henry!' riep Valkoog lachend. Toen onderdrukte hij zijn vrolijkheid en vervolgde: 'Dan bent u geen klein beetje uit de koers! Als ge vrienden van de koning zijt, doet ge er beter aan de rivier te volgen tot Fort Edward en daar generaal Webb te zeggen dat hij er verstandiger aan zou doen de Fransen tegemoet te gaan dan kostbare tijd te verliezen.'

Nog vóór de ander had kunnen antwoorden, kwam een tweede ruiter uit het geboomte tevoorschijn en sprong van zijn paard. Het was majoor Heyward.

'Hoever zijn we hier van Fort Edward?' vroeg de majoor. 'Daar zijn we vanmorgen vertrokken en we zijn op weg naar het George-Meer.'

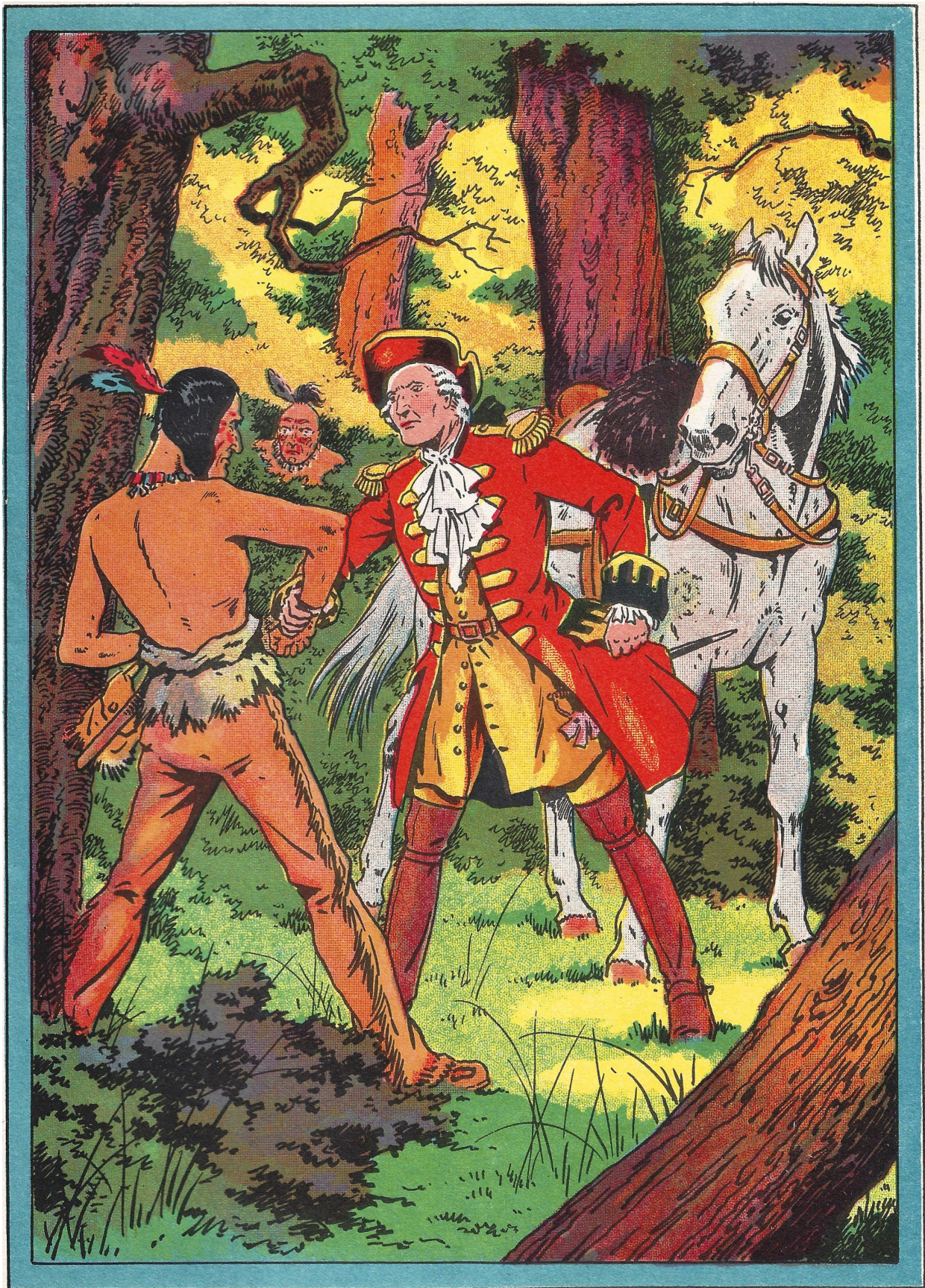
'Die weg was anders nogal gemakkelijk te volgen!'

'Dat is zo,' antwoordde Heyward glimlachend, 'maar we wilden een kortere weg volgen en hebben een Indiaan als gids meegenomen. Hij schijnt deze streek echter ook niet al te best te kennen.'

'Een Indiaan in het bos verdwaald? Vreemd dat een Roodhuid verdwalen zou tussen het Horican-Meer en de bronnen van de Hudson! Is het een Mohawk?'

'Ja, hij is wel in die stam opgenomen, maar van geboorte een Huron, naar ik meen.'

'Een Huron?' riepen Chingachgook en zijn zoon tegelijk en sprongen op.

'Ga nu naar uw gids en houd hem met een praatje bezig,' wendde Valkoog zich tot Heyward. 'Deze beide Mohikanen zullen hem gevangen nemen.'

'Dat kan ik anders zelf wel.'

'Denkt u te paard een Indiaan in het bos te kunnen grijpen?'

'Dan stijg ik af.'

'Hij zou begrijpen wat u wilde en u vóór zijn. Neen, u moet doen alsof hij uw beste vriend is.'

De majoor overwon zijn aarzeling toen hij dacht aan de beide meisjes die aan zijn zorgen waren toevertrouwd. De schemering begon reeds te vallen, de gevaarlijkste uren van de dag naderden. Heyward wendde zijn paard om, sprak in het voorbijrijden enkele bemoedigende woorden tot zijn schone reisgenoten en reed naar de gids.

'Het begint al donker te worden, Magua, en we zijn blijkbaar nog lang niet bij Fort William-Henry. Je moet verdwaald zijn. Gelukkig hebben we zoëven een jager ontmoet die beloofd heeft ons een plek te zullen aanwijzen waar we de nacht veilig kunnen doorbrengen.'

'Is hij alleen?' vroeg de Indiaan.

'Ja,' antwoordde de majoor aarzelend. 'Of eigenlijk niet, want wij zijn bij hem.'

'Dan gaat de Slimme Vos heen.'

'Wie is dat?'

'Dat is de naam die Magua van zijn Canadese vaders gekregen heeft,' antwoordde de Roodhuid trots.

'En wat zal Slimme Vos de bevelhebber van Fort William-Henry meedelen omtrent zijn dochters? Zal hij die driftige man durven zeggen dat hij zijn kinderen zonder gids achtergelaten heeft?'

'Magua zal zijn stem niet horen, want hij zal in het bos blijven.'

'Maar wat zullen de Mohawks zeggen? Zij zullen een vrouwenrok voor hem maken; hij zal onteerd zijn. Kom, Magua, laten we ophouden met dat gepraat. We zullen hier nog even blijven tot de jonge dames wat uitgerust zijn, dan gaan we verder.'

'De bleekgezichten maken zich tot honden van hun vrouwen,' mompelde de Roodhuid in zijn moedertaal, 'en als zij honger hebben, legt de krijger de tomahwak opzij om hen te voeden, terwijl zij toch nietsnutten zijn.'

'Wat zegt Slimme Vos?'

'Slimme Vos zegt: het is goed!'

'Morgenochtend moeten we weer vroeg op weg,' zei Heyward nu, 'anders zou generaal Montcalm ons kunnen verrassen en ons verhinderen het fort te bereiken.'

Magua antwoordde niet, maar haalde enige levensmiddelen uit zijn tasje tevoorschijn, wierp Heyward een snelle blik toe, maar keek, toen hij diens ogen op zich gericht zag, terstond weer naar de grond. Plotseling wendde hij het hoofd opzij en bleef onbeweeglijk als een standbeeld zitten. Hij scheen scherp te luisteren. Zacht maakte Heyward één voet uit de stijgbeugel los, maar de Indiaan bemerkte het terstond en bliksem-snel wendden zijn ogen zich naar de majoor. Hij zag diens beweging en stond langzaam op. Heyward achtte het nu tijd handelend op te treden, steeg af en kwam op de Roodhuid toe, schijnbaar nog altijd vriendschappelijk gezind.

'Eet de Slimme Vos niet?' vroeg hij. 'Is zijn voedsel niet smakelijk? Misschien heb ik